

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/67/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200278
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200278.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: DANICON HOLDING, a.s., so sídlom Miletičova 17/B, Bratislava, IČO: 366 555 20, zastúpený advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Advokátska kancelária, so sídlom Kutlíkova 17, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/222/19997-124513/2010/992692 - r zo dňa 10. decembra 2010 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k.3S/34/11-98 zo dňa 24 júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/34/11-98 zo dňa 24. júla 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3S/34/11-98 zo dňa 24.7.2012 zastavil konanie, ktorým sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a to poukazom na ust. § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a ust. § 248 písm. a/ O.s.p. z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu, nakoľko konanie bolo zastavené.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 244 ods. 3 O.s.p. v spojení s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (uznesenie sp. zn. 3 Sžf 80/2007, sp. zn. 5Sžf 17/2008) a dospel k záveru o potrebe zastaviť konanie s odkazom na ust. § 250d ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 248 písm. a/ O.s.p.. Citáciou ustanovení § 73 a nasl. zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov platný v rozhodnom čase (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) vyvodil záver o tom, že výzva na zaplatenie daňového nedoplatku v náhradnej lehote ma už len povahu procesného úkonu a pri jej zaslaní sa vychádza z toho, že adresát je už v pozícii daňového dlžníka s presne určenou daňovou povinnosťou. Daňová exekučná výzva nerieši ani neukladá hmotnoprávne povinnosti, ale svojou podstatou je iba upomienkou na zaplatenie daňového nedoplatku. Exekučná výzva je procesným rozhodnutím, ktorým sa upravuje len vedenie exekučného konania a nie je základným rozhodnutím pre daňové exekučné konanie. Podkladom na jej vydanie sú právoplatné a vykonateľné

platobné výmery alebo iné rozhodnutia, ktorým sa vyrubuje daň, penále a ktoré sa následne po vzniku daňového nedoplatku stávajú základom pre daňové exekučné konanie.

Proti uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a teda je naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Žalobca mal za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko podaná žaloba primárne nesmerovala proti daňovej exekučnej výzve, resp. proti povinnosti žalobcu uhradiť daňový nedoplatok, ale smerovala najmä proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým bola uvedená daňová exekučná výzva potvrdená, a to aj napriek tomu, že uvedený daňový nedoplatok mal byť v zmysle ust. § 63a zák. č. 511/1992 Zb. započítaný oproti pohľadávke žalobcu voči štátnej rozpočtovej organizácii Krajskému školskému úradu v Prešove. Uviedol, že podanou žalobou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, nakoľko proti jednotlivým rozhodnutiam resp. oznámeniam o nezapočítaní vzájomných pohľadávok nie je možné podať riadny opravný prostriedok v rámci daňového konania s následnou možnosťou súdneho prieskumu rozhodnutia podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a že rovnako nemá žalobca dosah na vynútenie vydania potvrdenia žalovaného o započítaní pohľadávok a preto využil možnosť súdneho prieskumu prostredníctvom podanej žaloby.

Žalobca poukázal na to, že zastavením daného konania, krajský súd nezohľadnil všetky uvedené námietky žalobcu, pričom vykladal ust. § 248 písm. a/ O.s.p. príliš extenzívne, nakoľko rozhodnutie žalovaného, ktorého preskúmanie je predmetom žaloby nemá iba čisto procesný charakter, ale týmto rozhodnutím bolo rozhodnuté aj meritorne. Namietol, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko žalovaný dostatočne nezistil skutkový stav ohľadne možnosti riadneho započítania vzájomných pohľadávok, hoci sa žalobca zákonom predpísaným spôsobom domáhal vzájomného započítania pohľadávok a tým aj vyrovnania daňového nedoplatku, avšak táto možnosť mu bola svojvoľným rozhodnutím žalovaného upretá. Na podporu uvedeného skonštatoval, že aj v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR je aj pri rozhodovaní daňových orgánov nutné dodržiavať základné práva garantované Ústavou SR, a teda aj právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy. Tým, že došlo k zastaveniu konania a meritorným nepreskúmaním podanej žaloby došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko bolo žalobcovi upreté právo domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil, tak, že rozhodnutie zruší poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. a/, c/, d/ O.s.p. a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo ak dospeje k záveru o tom, že nie sú splnené podmienky na zrušenie navrhlo, aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zdôraznil, že exekučné konanie je právnym dôsledkom nesplnenia si daňovej povinnosti žalobcom dobrovoľným spôsobom. Žalobou napadnuté rozhodnutie je procesnej povahy vydané na základe procesno - právnej normy - zákona č. 511/1992 Zb. podľa ust. § 73 a nasl. upravujúcich daňové exekučné konanie. Uviedol, že v odvolacom konaní v rámci daňového exekučného konania žalovaný na základe podaného odvolania proti daňovej exekučnej výzve skúmal, či sú splnené podmienky na začatie daňového exekučného konania na podklade exekučného titulu a či bola uvedená výzva vydaná v súlade so zákonom. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O. s. p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O. s. p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods.2 O. s. p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a dospel k záveru že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti záveru krajského súdu,

keď v predmetnej veci uznesením zastavil konanie poukazom na ust. § 250d ods. 3 O. s. p. a ust. § 248 písm. a) O.s.p. z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je z prieskumu vylúčené, nakoľko sa jedná o rozhodnutie procesnej povahy týkajúce sa vedenia konania.

Podľa ust. § 244 ods.1,2,3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 248 O. s. p. sudy nepreskúmajú a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenia právnú prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti, c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenia právnú prekážku výkonu povolania alebo zamestnania, d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Zákonnodarca v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zveril súdom právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a nestrannom súde (čl. 46 ods.1 ústavy). V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúma aj zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej sudy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Rozsah právomocí pri preskúmaní správnych rozhodnutí je obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne sudy nepreskúmajú (§ 248 O.s.p.).

Podľa čl. 1 ods.1,2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej moci.

Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl.1 ods.1 ústavy). Súdny pri prieskume zákonnosti správnych rozhodnutí, ako orgány štátu môžu konať a teda musia konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl.2 ods.2 ústavy).

Vylúčenie z preskúvania zákonnosti správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu musí byť výslovné a platí to aj pre vylúčenie preskúvania zákonnosti postupu správneho orgánu. K vylúčeniu rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy z preskúvania môže dôjsť len osobitným zákonom, ktorého aplikácia musí byť súladná s ústavou.

V danom prípade je zjavné, že k zastaveniu konania o preskúmanie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, dospel krajský súd na základe presvedčenia o procesnom charaktere napadnutého rozhodnutia a teda o jeho vylúčení z prieskumu podľa ust. § 248 písm. a) O.s.p..

Z prezentovaného právneho názoru žalobcu, vyplýva, že zastavením daného konania, pričom krajský súd nezohľadnil všetky jeho námietky v žalobe, aplikoval ust. § 248 písm. a/ O.s.p. príliš extenzívne, nakoľko rozhodnutie žalovaného, ktorého preskúmanie je predmetom žaloby nemá iba čisto procesný charakter, ale týmto rozhodnutím bolo rozhodnuté aj meritórne, namietajúc, že týmto postupom došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože žalovaný dostatočne nezistil skutkový stav ohľadne možnosti riadneho započítania vzájomných pohľadávok, hoci sa žalobca zákonom predpísaným spôsobom domáhal vzájomného započítania pohľadávok a tým aj vyrovnania daňového nedoplatku, avšak táto možnosť mu bola svojvoľným rozhodnutím žalovaného upretá, s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že aj pri rozhodovaní daňových orgánov je nutné dodržiavať základné práva garantované Ústavou SR, a teda aj právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy (III. ÚS 24/2010, I. ÚS 238/06, III. ÚS 305/08).

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť, ktorého tvoril administratívny spis odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou podanou na krajský súd domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu č. I/222/19997-124513/2010/992692-r zo dňa 10. decembra 2010 a následne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalobca v žalobe namietal, že napadnutým rozhodnutím a postupom žalovaného bol ukrátený na svojich majetkových právach, keď žalovaný sa náležite nezaoberal jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa uplatnenia započítania pohľadávok, vyslovil názor, že predmetnému započítaniu v zmysle § 63a zákona č. 511/1992 Zb. nebránili žiadne zákonné prekážky a ak by žalovaný postupoval v súlade s uvedeným ustanovením a dôsledne by preveril podmienky pre započítanie daňového nedoplatku s jeho pohľadávkou voči štátnej rozpočtovej organizácii, musel by započítanie potvrdiť, čím by nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku s následným zastavením exekúcie.

Preskúmaným rozhodnutím žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu Daňového úradu Bratislava II č. 601/340/107471/10/Stra zo dňa 23.8.2010 vydanú podľa 76 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., ktorou prvostupňový orgán v zmysle § 76 ods.2 písm. f/ uvedeného zákona vyzval žalobcu ako daňový subjekt, aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok v sume 127 828,15 eur.

Žalobca okrem iného v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu daňového úradu namietal nezapočítanie pohľadávky v zmysle ním uplatnenej žiadosti na započítanie a žiadal, aby žalovaný odvolací orgán overil správnosť údajov uvedených v žiadosti daňového dlžníka na základe predložených dokladov daňovým úradom, tvrdiac, že oznámenie dlžníka považuje za nesprávne, pretože spoločnosť žalobcu disponuje potrebnými listinnými dôkazmi potvrdzujúcimi jeho vlastníctvo pohľadávok, ktoré boli predmetom započítania.

Podľa § 75 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nemožno proti nemu podať opravné prostriedky.

Podľa § 76 ods.1, 2, písm. d/ až j/, ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. správca dane doručí daňovú exekučnú výzvu bezodkladne po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania osobe podľa § 75 ods. 2 písm. f/.

Daňová výzva obsahuje: d) oznámenie o začatí daňového exekučného konania, e) výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie, f) výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku v lehote určenej správcom dane, pričom táto lehota nesmie byť kratšia ako osem dní odo dňa doručenia exekučnej výzvy, g) upozornenie, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane, správca dane vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na majetok daňového dlžníka vrátane majetku, na ktorý sa zriadilo zákonné záložné právo správcu dane (§ 71), na mzdu alebo plat, alebo niektorý z príjmov uvedených v § 82h ods. 1, h) označenie majetku, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, i) zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, ak sa zákaz nakladať s jeho majetkom neuložil už podľa § 71 ods. 2, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis hnuteľného majetku, j) poučenie o možnosti podať opravný prostriedok [§ 30 ods. 2 písm. e)].

Do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná. Odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Odvolanie má odkladný účinok. Na rozhodovanie o odvolaní sa vzťahujú ustanovenia § 46 až 48.

Podľa § 77 ods. 1, 4 zákona č. 511/1992 Zb. daňový exekučný príkaz vydá správca dane až po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania voči daňovej exekučnej výzve alebo keď správca dane vyhovie odvolaniu čiastočne, alebo keď sa správcovi dane doručí rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorým sa odvolanie zamietlo.

Daňový exekučný príkaz je právoplatný dňom jeho vydania a nemožno proti nemu podať opravný prostriedok.

Daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Rozhodnutiami preskúmateľnými podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú rozhodnutia vydané v daňovom konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p., pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní. Na tieto výnimky sa vzťahuje koncentračná zásada.

Senát odvolacieho súdu posudzujúc citovanú právnu úpravu v kontexte s právnou úpravou piatej časti

Občianskeho súdneho poriadku najmä s právnou úpravou obsiahnutou v právnej norme § 244 ods.3 v spojení s § 248 v zmysle čl. 152 ods.4 ústavy dospel k záveru, že daňová exekučná výzva podlieha v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba v rozsahu dôvodov podľa § 76 ods. 5 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb., pričom podľa názoru najvyššieho súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany (§ 247 ods. 2 O.s.p.), počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu.

Z obsahu spisu odvolací súd mal preukázať, že žalobca v žalobe namietal nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného z dôvodu, že žalovaný náležite nepreveril splnenie zákonných podmienok započítania pohľadávok v zmysle § 63a zákona č. 511/1992 Zb., tvrdiac, že jeho námietke vznesenej v odvolacom daňovom exekučnom konaní žalovaný nevenoval dostatočnú pozornosť, keď v konaní nezistil skutkový stav ohľadne možnosti riadneho započítania vzájomných pohľadávok, hoci sa zákonom predpísaným spôsobom domáhal vzájomného započítania pohľadávok a tým aj vyrovnania daňového nedoplatku, avšak táto možnosť mu bola svojvoľným rozhodnutím žalovaného upretá, dovodiac, že podanou žalobou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, pretože proti jednotlivým rozhodnutiam resp. oznámeniam o nezapočítaní vzájomných pohľadávok nie je možné podať riadny opravný prostriedok v rámci daňového konania s následnou možnosťou súdneho prieskumu rozhodnutia podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a že rovnako nemá žalobca dosah na vynútenie vydania potvrdenia žalovaného o započítaní pohľadávok a preto využil možnosť súdneho prieskumu prostredníctvom podanej žaloby.

Vzhľadom k uvedenému, keďže z napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, že by sa v rámci súdneho prieskumu námietkami žalobcu zaoberal v intenciách uvedených vyššie, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol predčasne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250ja ods.3 O.s.p. v spojení s § 221 ods.1, písm. f/, ods.2 v spojení s § 246c ods.1 O.s.p..

V ďalšom konaní úlohou súdu prvého stupňa bude zaoberať sa námietkami žalobcu v intenciách názoru odvolacieho súdu uvedeného vyššie, s poukazom na to, že pri prieskume zákonnosti daňovej exekučnej výzvy súdom sa prísne uplatňuje koncentračná zásada a vo veci opätovne rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov konania vrátane o náhrade trov odvolacieho konania (§ 246c ods. 1 vety prvej v spojení s § 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.